

Hồi thứ năm mươi lăm  
 Lạt Thu Báo Cửu, Kim Hoàn Căn Lối

Tiêu Vận Đình mở to đôi mắt, đầy vẻ thương xót, đau khổ nhìn Bạch Vũ công tử oằn oại cả thân mình đau đớn bởi những vết thương, kêu lên thê thảm:

- Sở Vân, xin đừng dằn vò anh ấy như thế... Vì tình vợ chồng ngày trước giữa hai ta, xin người hãy cho chúng tôi được chấm dứt sự đau khổ nhanh lên!

Thấy Tiêu Vận Đình đau xót trước hình phạt "Lăng tử" mà mình dùng để trừng trị tội ác của Thiệu Ngọc, Sở Vân đưa mắt nhìn những giọt máu còn dính nơi mũi kiếm đang rung rung của chàng, nói:

- Chỉ cần một câu nói này cũng đủ chứng minh tất cả những lời người nói với ta tại Huyền Lăng Viện là giả dối, chỉ có điều đáng tiếc là bây giờ ta đã hoàn toàn không còn tin người nữa và lăng tử chẳng bao giờ lặp lại sai lầm lần nữa đâu. Tiêu Vận Đình, người hãy nhớ lấy mấy chữ "Chúng tôi" mà người vừa nói, hãy nhớ lấy thủ pháp mà "hai người" đã đối phó với cha con Sở Vân này, ta trả lại món nợ cho các người theo đúng như nó vốn có, nếu có khác thì chỉ khác về thời gian và địa điểm mà thôi!

Tiêu Vận Đình ngưng tiếng khóc, nhìn Sở Vân với vẻ kỳ dị, xa lạ nói:

- Đã đổi hết rồi, Sở Vân người đã thay đổi hoàn toàn, không còn giống trước kia tí nào cả. Sở Vân người không tưởng tượng lại xem, chỉ vì việc ấy mà người đã lấy máu của bao nhiêu con người. Gây nên bao nhiêu tội ác? Đúng ta sai đấy, người cứ việc giết ta đi, nhưng người đừng làm liên lụy tới những người khác, thủ đoạn của người không thể tàn bạo độc ác như thế này được!

Vút một tiếng, Tiêu Vận Đình chỉ kịp thét lên một tiếng thì một mớ tóc trên đầu cô nàng đã rơi xuống đất, Thiệu Ngọc Vung kiếm lên đón đỡ nhưng không thể kịp

- Họ Thiệu kia, người đã chậm một bước, trên đời này có biết bao nhiêu việc, chỉ cần chậm một bước là trở nên lạc hậu rồi, giống như đường kiếm của người vừa xuất vậy.

Như không chịu nổi sự đau đớn của những vết thương hành hạ quá lâu, Thiệu Ngọc cố gắng chặn đau đớn, kêu lên:

- Sở Vân, người là loài ma quỷ độc ác, là con rơi của loài hung thủ

tàn ác, người không có tính người nữa. Người hủy diệt cả cơ nghiệp của chúng ta, giết hại hết bao người thân yêu, họ hàng của chúng ta, lấy máu nhuộm bẩn bàn tay hôi tanh của người, lấy nghiệp sát để báo tư thù, lấy sự đe dọa khủng bố dày vò phá nát cuộc sống yên ổn của bao người, làm cho người ta luôn nơm nớp lo sợ khủng hoảng tinh thần, dày vò thể xác, người là ác quỷ...là loài lang sói.

Sở Vân lại cất tiếng cười lạnh lùng, không hề xúc động, nói:

- Thiệu Ngọc, người nói đúng lắm, người rất hiểu ý đồ của ta. Vì sao người lại tỏ ra sành sỏi vậy ? Chẳng qua chỉ vì đó là những gì trước kia người đã từng làm để đối phó với ta. Chỉ có điều ta làm không thanh cao như người chứ gì ? Ta chỉ vì để báo tư thù, còn người làm là để đoạt vợ người khác mà!

- Vân ca, giả sử... giả sử anh còn muốn em, em sẽ theo anh về ngay, còn không, thì anh hãy mở lượng từ bi, tha cho chúng em, để chúng em đi...

- Tiêu Vận Đình! Người, người quên tình nghĩa của chúng ta sao? Người quên họ Sở kia là loài ác thú sao mà người nói như thế? Dù có sống có chết gì thì chúng ta cũng có nhau. Cũng cùng bên nhau, không cần xin gì hết, chỉ bằng vào lưỡi kiếm này mà nói chuyện với hấn thôi!

- Đã vậy thì hãy hành động đi ! Sao lại không dám làm? Họ Thiệu kia ! Lúc này chúng ta quá rõ, cục diện càng kéo dài thì sinh mạng của hai người càng được tồn tại thêm chút nữa. Nếu có ai muốn thay đổi tình trạng này tức là biến nó thành cái chết, cái chết ấy là của ai, các vị đều rõ cả rồi đấy

- Vân ca, anh biết như thế này còn đau đớn hơn là cái chết...

- Tiêu Vận Đình, cô nói đúng lắm. Chính ta đang muốn cho các người được nếm cái mùi vị ấy đấy, ta muốn cho các người chết dần chết mòn cho xứng với tội ác của các người dù chỉ là một phần rất nhỏ. Ta muốn dùng thủ đoạn để làm cho các người đau đớn, khổ sở... dày vò , dần vật không ngừng cho đến lúc chết. Ta sẽ làm mọi cách, dùng mọi thủ đoạn mà ta có thể nghĩ ra được để áp dụng đối với các người...

Thiệu Ngọc vuốt mái tóc bi chém cụt của Tiêu Vận Đình, nói:

- Đừng buồn, đừng sợ. Vận Đình em, có anh bên cạnh thì dù có trăm ngàn gian khổ anh cũng ở bên em, cũng chăm lo cho em...

- Họ Thiệu kia, bỏ tay ra ! Tiếng Sở Vân quát lên đột ngột như sét đánh làm cho Thiệu Ngọc giật mình buông bàn tay đang vuốt ve mái tóc Tiêu Vận Đình.

- Họ Thiệu, họ Thiệu kia ! Có người nói con người cao quý hơn tất

cả, nhưng cũng có người nói con người còn thua loài cầm thú, súc vật. Lúc này ta đã biết câu nói thứ hai này.

- Tiêu Vận Đình ! Người cho rằng làm thế thì ta ghen tức à ? Không, không hề ! Người biểu diễn cái trò áp má người vào lòng bàn tay hấn để nói lên sự vi phạm Tam Cương Ngũ Thường của con dân phụ, lăng lơ... Ha ha...Chẳng khác gì cử chỉ của một con đĩm với khách, một con vật cái trước lúc giao cấu... vô liêm sỉ, hạ đẳng, dơ bẩn...

Tiêu Vận Đình đỏ mặt, bỏ tay Thiệu Ngọc ra, cúi đầu ê chề, nhục nhã. Thiệu Ngọc lại gào lên:

- Họ Sở kia, người dựa vào đâu mà can thiệp vào tình cảm và hành động của hai chúng ta? Lăng nhục Vận Đình? Người là nguy quân tử, giả anh hùng... Nếu không thì người ghen tuông à ?

- Ghen tuông ư ? Điều ấy chỉ có được vào ba năm trước mà thôi ! Còn giờ đây ta đã không còn cảm giác ấy đối với con đàn bà kia rồi. Có chăng chỉ là ý đồ cố kéo dài sự sống khốn khổ này của các người mà thôi!

- Sở Vân, ta đi đây, xem người làm gì được ta nào! Vận Đình, sống chúng ta cùng chung một mái nhà, chết chúng ta cùng chết chung một chỗ nhé ?

- Được lắm, vậy thì ta sẽ cho các người được chết chung một hố vậy!

Thiệu Ngọc gầm lên, cố vận hết công lực, múa tít thanh quái kiếm trong tay, đánh trên đỡ dưới công trái phải xông lên, thế kiếm liều lĩnh vô cùng. Sở Vân vùng kiếm, muôn ngàn đóa hàn quang lạnh lẽo bao phủ không gian, giăng xé gió rít lên rợn gáy, bầm vằm tấm áo dài trắng của Thiệu Ngọc tơi tả, máu tuôn ướm đầm thân hình hấn... Tiêu Vận Đình rú lên thê thảm, kêu gào thống thiết.... Thiệu Ngọc cứ múa tít thanh kiếm, công lực mỗi lúc một tiêu tan, chém phạt lung tung, đánh đỡ loạn xạ như một lão tiều phu kiệt sức cố chặt một cành cây khô...

Lưỡi kiếm Khổ Tâm Hắc Long cứ như một con giao long quấy sóng, từng đợt, từng tầng, như mưa như gió quét vào thân hình Thiệu Ngọc, xé đi từng miếng thịt, rách khoét từng đường gân. Thiệu Ngọc không thể chịu nổi đau đớn nữa, cứ mỗi một đường kiếm của Sở Vân xoáy tới da thịt hấn thì hấn lại rú lên đau đớn, rên lên thảm thương...hòa cùng tiếng gào thét khóc than của Tiêu Vận Đình tạo nên một bản hợp xướng dị kỳ hi hữu... Sở Vân vẫn múa tít thanh kiếm, lạnh lùng nói:

- Thiệu Ngọc, người là anh hùng, là hào kiệt mà cũng chịu không

thấu hình phạt lăng trì từng xẻo này sao. Ta thích nghe tiếng rên la của người, tiếng gào khóc của Vận Đình...Đẹp lắm, hay lắm... Luân thường chính nghĩa phải được bảo hộ, ân tình trịnh tiết phải được kính trọng.. oan hồn của những người chân chính phải được ngậm cười nơi chín suối.

Tiêu Vận Đình đầu tóc rối bời, áo quần tơi tả xộc xệch cứ rú lên nhìn thân hình Thiệu Ngọc tảo tơi, bay đi từng mảng thịt da lẫn quần áo. Lúc này cả con người của Thiệu Ngọc từ đầu tới chân không một chỗ nào còn nguyên vẹn thịt da. Trông hán như một bộ xương trắng hếu còn dính những mẩu thịt đỏ lôm đốm máu...

Tiêu Vận Đình rú lên, lăn xả vào Sở Vân, Chàng cười lạnh lùng nói:

- Khá khen cho con đàn bà trịnh tiết liệt nữ...

Rồi thanh kiếm trong tay chàng vẽ lên muôn vàn tia sáng bạc chụp phủ người ả. Tiêu Vận Đình rú lên, gục ngã trên nền đất, mặc dù toàn thân không bị một vết thương. Biết Sở Vân cố tình dày vò, dày dọa họ, Thiệu Ngọc lại vùng kiếm liều lĩnh xông tới như một con chó điên. Sở Vân cười khẩy tia ra hơn ba mươi đường kiếm đánh vào thanh kiếm của Thiệu Ngọc hơn ba mươi lần, khiến toàn thân hán, từng đốt xương, từng đường gân chấn động đau nhức bội phần, rồi mũi kiếm xoáy lên khuôn mặt hán.

Thiệu Ngọc rú lên thê thảm, đánh rơi thanh kiếm trong tay, ôm lấy mặt té nhào xuống ngựa, lăn lộn trên mặt đất đầy sỏi cát. .. cất tiếng khóc như quỷ sứ... Còn Sở Vân ngồi trên yên ngựa, đưa mũi kiếm cắm con mắt còn đẫm máu của Thiệu Ngọc về phía Tiêu Vận Đình, mắt chàng tối lại nghĩ về quá khứ đau thương... Một lúc lâu sau Sở Vân nói:

- Thiệu Ngọc, ta nghĩ rằng, lúc này có thể biết người được rồi đấy !

Lúc này Tiêu Vận Đình đã tỉnh lại, nhìn thấy tất cả, hai mắt thất thần nhào tới quỳ trước chân ngựa của Sở Vân, thống thiết kêu lên:

- Sở Vân, ngàn vạn van xin anh, hãy tha cho người ấy, tha cho chúng tôi. Em biết em đã có lỗi, sai lầm tất cả...xin anh hãy mở lượng từ bi...

- Tha ư ? Các người có tha cho người cha tóc bạc phơ của ta không? Có tha mạng của ta giữa rừng đao bể kiếm nơi cửa sông Hoàng Hà không? Tiêu Vận Đình, người suy nghĩ sao mà thật thà đến thô thiển vậy?

Tiêu Vận Đình lúc này như một người mất trí, mặt tái mét, méo xệch, hai mắt thất thần trắng dã, tóc tai rối bời bê bết đất bụi, cứ gào thét, kêu la van xin nài nỉ, khóc than nức nở, quỳ lết dưới chân ngựa của Sở Vân.

Sở Vân thét lên một tiếng, đưa chân đá ả té lăn trên mặt đất mấy vòng. Tiêu Vận Đình lại chồm dậy, người đầy đất cát, miệng rỉ máu tươi ôm chầm lấy Thiệu Ngọc khóc nức nở, rồi lại quỳ xuống trước mặt Sở Vân kêu lên, nài nỉ van xin :

- Sở Vân, đừng nói gì nữa cả. Thiếp đã sai lầm, đã lầm lạc tất cả và đã chịu trừng phạt như thế này là đủ rồi, chàng hãy dừng tay lại, chàng đã đủ thoả lòng rồi. Đừng quá độc ác...Ông trời có mắt, nhìn thấy tất cả... Sở Vân, xin hãy dừng tay...!

Lưỡi kiếm của Sở Vân lại lóe lên, trên trán Tiêu Vận Đình một chữ thập đâm máu hiện lên.

Cô ả không kêu, không rên la, cười chua chát nói:

- Tốt! Sở Vân, ngươi có bao nhiêu thủ đoạn độc ác hãy đem ra trình diễn tất cả đi...Ta muốn được xem, một người chồng như người đối xử với vợ của mình như thế nào ? Xem một kẻ anh hùng như người dày vò dày dọa một người phụ nữ chân yếu tay mềm ra sao?

- Câm mồm ! Người còn mặt mũi nào dám xưng là vợ ta ? Đã từ lâu ta không còn coi ngươi là người trong nhà họ Sở rồi ? Ta với ngươi chỉ còn là thù hận.

- Sở Vân ! hãy tha cho thiếp.. tha cho anh ấy...

Sở Vân ngồi im trên lưng ngựa như một pho tượng mặt lạnh lùng nhìn hai thân hình đang phủ phục dưới đất, bỏ ngoài tai mọi lời van xin khẩn cầu đến khản tiếng của Tiêu Vận Đình...

Bỗng giữa không gian lan truyền một âm thanh vang động, một giọng nói dữ tợn, hoang dã vang tới như từ trên trời rơi xuống, cùng một giọng âm u khác cất lên:

- Thật là độc ác. Đã bao nhiêu năm qua lão phu chưa bao giờ nhìn thấy một kẻ ác độc như ngươi, thật không ngờ giữa nghĩa địa hoang vắng này lão phu lại nhìn thấy một màn kịch khủng khiếp đến thế! Đã ba mươi năm qua ta sống những ngày vô tư tại Vô Ưu Sơn, ngày ngày thưởng cảnh thái bình, hòa thuận, nào ngờ lần hạ sơn này lại được thấy một tiểu bối có hai tay nhuộm máu không chừa như ngươi, ôi....trong thiên hạ có được người nào chịu được khi xem được cảnh tượng này không ?

Sở Vân lạnh lùng nhìn về phía phát ra tiếng nói ấy, chậm rãi nói:

- Người bạn ở Vô Ưu Sơn kia, người chưa đi qua con đường này, chưa từng trải qua nỗi thống khổ này ư ? Nếu người chưa xuống đến địa ngục thực sự rồi thì làm sao biết được ở địa ngục có những loại tội lỗi gì?

Chợt phát hiện có tiếng người lạ nói, Tiêu Vận Đình lóe lên một tia hy vọng, gào to lên:

- Hãy cứu mạng tôi. Xin hiệp sĩ vừa nói chuyện mau mau đến cứu chúng tôi !

Sở Vân cất tiếng cười khinh bỉ nói:

- Thiệu phu nhân, ta thật sự thấy ngươi là một kẻ đáng thương, hai người này có thể cứu được mạng ngươi ư? Nếu ta thật sự muốn giết ngươi ngay thì hai người này dù có tài nghệ thông thiên quán chúng cũng có thể nào kịp ra tay ngăn cản ta ? Ngươi thật thà đến thế sao ? Thiệu phu nhân !

Giọng nói âm lạnh kia lại cất lên có phân ngạc nhiên:

- Anh bạn trẻ, nghe ngươi nói chuyện không giống như những kẻ vô biên thô thiển, vậy sao lúc hành động lại ra tay cực kỳ thâm độc như thế ? Lẽ nào ngươi không sợ làm trời đất nổi giận hay sao ?

- Tại hạ là kẻ chính cương thường đạo, trả mối thâm cừu, mà cũng có thể nói là thế thiên hành đạo. Nhị vị là những người ở ngoài cuộc cứ đường mình mình đi, đừng gây ra sự ngộ nhận, hiểu lầm mà gây thêm bất tiện!

Giọng nói hung hãn thô bạo nọ lại vang lên:

- Lão phu lột da ngươi bây giờ, chúng lão đã đã tận mắt nhìn thấy ngươi làm cái chuyện càn tận sát tuyệt này, có lòng hảo tâm khuyên ngươi đôi câu, nào ngờ ngươi lại chống lại ngang ngạnh như thế. Cứ như những ngày trước kia thì lão phu đã cho ngươi nằm lại ở đó rồi đấy !

Sở Vân cười to như sấm, nói giọng hiên ngang cuồng ngạo:

- Nước sông cứ xuôi về biển cả, con sóng sau xô con sóng trước, núi cao ngày càng dày tuyết mới đè lên lớp tuyết cũ. Lão bằng hữu, ngươi hãy ra tay xem thử, để cho lại hạ được biết uy phong ngày trước của ngươi ra sao?

Lời Sở Vân chưa dứt thì một bóng đen bắn vút ra từ tảng đá sau một ngôi mộ, kèm theo tiếng quát rền vang:

- Khá khen kẻ cường đồ ?

Tiếng "đồ" chưa dứt thì một bóng trượng ảnh đã quật vút về phía đầu Sở Vân, trượng phong rít lên âm âm, trượng khí mạnh như vũ bão. Sở Vân chẳng thềm để mắt tới, cánh tay phải huy động những tia kiếm quang lóe sáng lên rực rỡ, nhanh như chớp chắn ngay đường trượng. Một tiếng choang chát chúa vang lên, ngọn trượng và lưỡi kiếm va chạm nhau tóe lên muôn vàn tia lửa. Bóng đen nọ lảng không lượn hai vòng

đáp xuống mặt đất chẳng một tiếng động, đó là một lão nhân tuổi trạc thất tuần, to cao vạm vỡ, có hai vành tai rất to, dải tai dài sắp chạm vai, đang trợn tròng hai mắt kinh ngạc nhìn Sở Vân. Chàng mỉm cười nói:

- Lão bằng hữu, xin cứ tự nhiên cho!

Lão nhân nọ dựng cây thiết trượng đen sì ra trước mặt, quát to:

- Tiểu tử ! Người cuống ngạo quá mức rồi đấy! Người tưởng chỉ một ít ấy là dọa nổi lão phu ư? Ta nói cho người biết, còn xa lắm đấy...

- Nếu vậy lão bằng hữu, người muốn tại hạ biểu diễn một lần nữa phải không ? Chỉ sợ lần này người không đủ sức chịu nổi đấy thôi !

- Ta quát chết người bây giờ đây !

Ngọn thiết trượng lại vung lên như trời rung đất chuyển, Sở Vân ngưng thần quan sát, mũi kiếm đâm xéo về bên phải, một tiếng kêu lạnh lạnh vang lên, Tiêu Vận Đình lại nhũn người ngã nhào trở xuống đất. Lão nhân hai to lớn này có vẻ đã tức giận càn hông, hai mắt nảy lửa, thiết trượng như cơn gió lốc cuốn ập vào Sở Vân. Chàng cười khẩy một tiếng, mũi kiếm đảo lại phóng vào bóng trượng của lão nhân nọ rồi bỗng nhiên múa lên trên dưới lấp lánh, phải trái xuyên vào, trước sau đan quện, như một bóng cầu vồng, như những ánh sao, như cuồng phong, nộ hải dồn dập, từng đường, từng lớp, từng điểm, từng vòng hàn quang rực rỡ tung bay dày đặc không gian.

Chỉ trong chớp mắt , hai địch thủ, kẻ trên ngựa người trên bộ giao đấu với nhau dư hai mươi chiêu. Lão nhân tai lớn nọ đã sáu lần dịch chuyển phương vị, nhưng Sở Vân vẫn bình thản ngồi trên yên ngựa, chẳng hề nhúc nhích thân hình. Chợt chàng sức nhớ phía đối phương hãy còn một vị nữa chưa ra tay... trong lúc ấy chàng đã giao đấu thêm mười hợp nữa, vừa ra chiêu, chàng vừa từ từ nói:

- Lão bằng hữu, người hãy còn một người bạn trú ở Vô Ưu Sơn cơ mà, sao không gọi ông ta ra giúp người một tay. Các hạ tuy võ công đã luyện được mấy phần hoả hầu, nhưng xem ra khó mà leo lên đỉnh cao đẳng đẳng!

Lão nhân tai lớn nọ vừa đón đỡ vừa phản công mười mấy trượng, nói:

- Câm mồm ! Tiểu bối, thắng bại chưa phân, chưa biết ai chôn xác trong ba tấc đất mà đã dám buông lời cuồng vọng...?

Ngay lúc ấy Sở Vân đã tung ra ba mươi mấy đường kiếm cực kỳ nhanh nhẹn, xảo diệu lập tức như có ba mươi mấy người cầm kiếm cùng tấn công vào lão nhân nọ mọi nơi, mọi chỗ...Lão nhân nọ liên tiếp đảo

bộ, lùi ra xa hơn bảy bước mới tránh khỏi kiếm khí, rồi lập tức xông lên vùng thiết trượng đánh tới, thì chợt thấy mũi kiếm của đối phương đã đâm tới trước mặt rồi. Lão nhân nọ bất đắc dĩ phải lướt ra xa để tránh, lão vừa chồm lên thì lại thấy mũi kiếm phóng vào trước mặt rồi...cứ thế lập đi lập lại đến chín lần liên tiếp, đến lần thứ mười thì lão không còn chịu nổi nữa, buột miệng kêu to:

- Phi lão, Phi lão ... Tiểu tử này lợi hại quá lắm...

Lập tức một giọng âm lạnh cất lên:

- Lão Ngũ, người lùi ra ngoài nghỉ đi...

Lão nhân tai to đáp ứng một tiếng rồi vọt ra liên tiếp chín trượng, nhảy vọt ra ngoài, thở phào mấy hơi, đưa tay lau mồ hôi ướt đầm cả trán.

Ngay lúc ấy một lão nhân mặc áo tím đỏ nhảy vào vòng chiến, râu tóc bạc phơ, thân pháp nhẹ nhàng như một chiếc bóng, nét mặt từ bi đạo mạo, diễm đạm bộc lộ vẻ quang minh chính trực, rất là đánh kính nể. Lão nhân tai to nói lớn:

- Phi lão, tiểu tử này không biết học được ở đâu pho kiếm pháp kì dị, khó lòng đối phó nổi, lão huynh phải thận trọng đó...

Lão nhân mặc áo đỏ tím ấy cười, phất tay áo diễm tĩnh ôn hoà nhìn Sở Vân nói:

- Người bạn trẻ, có thể báo qua danh tánh được chăng?

Sở Vân cười lạnh lùng nói gọn lỏn:

- Lãng tử Sở Vân !

- Người quả xứng danh là một lãng tử, chỉ có điều người và đôi nam nữ kia có mối thù bất cộng đái thiên gì thế mà không thể nào cái thiện được mà phải buộc lòng bắt họ phải chịu sự trừng phạt vô cùng hiểm độc như thế? Cần nên hiểu rằng, ai cũng có lúc làm điều sai trái, ai cũng là con cái của cha mẹ họ, cũng là con người, nữ nào lại nhẫn tâm đến vậy?

Sở Vân nở một nụ cười lạnh lùng, chua chát rất khó coi, trầm giọng nói:

- Tiên bối nói rất đúng, điều họ đã làm sai là họ không hiểu rằng tại hạ cũng có cha mẹ. cũng đáng làm người như ai, nên tại hạ phải làm như thế !

- Anh bạn trẻ, đừng nên nói một cách khinh thị như thế. Thủ đoạn lãng tử người coi còn nhẹ, vậy thế nào mới là nặng nữa ? Anh bạn, người trẻ tuổi hay nóng nảy bùng bột, bây giờ xin hãy nói cho lão phu biết, họ đã phạm tội gì vậy mà người đối xử, trừng phạt nhẫn tâm như

thế ?

Dù rất phần nộ, nhưng Sở Vân không phải là người tùy tiện gây nên rắc rối với võ lâm đồng đạo, do đó chàng trầm ngâm một lúc rồi bình tĩnh nói:

- Cô gái trước mặt chúng ta kia, nguyên trước lia là vợ của tại hạ, người đàn ông mà cô ta đang nằm lên đó ba năm trước đã đoạt vợ tại hạ, cha của tại hạ do hai kẻ ấy giết chết, còn tại hạ thì bị chúng cho một nhóm sáu người đuổi giết bằng được, chém nát người của tại hạ tại cửa sông Hoàng Hà rồi quăng xác xuống biển. Nhưng nhờ trời cao còn thương hại tại hạ nên tại hạ may mà không chết. Vì vậy tại hạ trở lại truy lùng chúng, còn những việc khác, thì Tôn giá đã thấy rồi đó !

Lão nhân nộ rung động trong lòng, quay mặt đưa mắt nhìn Thiệu Ngọc và Tiêu Vận Đình đang nằm lên mặt đất, suy xét một lúc rồi chậm rãi nói:

Ôi, cái sai của họ quả là quá lớn. Nhưng trời cao cũng có đức hiếu sinh, để cho kẻ khác con đường sống thì cũng tức là tích đức cho mình. Vì vậy kẻ đại trượng phu mà không ghìm gút thù cũ mới là đại anh hùng mới khí độ quảng đại... Lão phu thấy bạn khí nộ trầm ổn, thịnh vượng, đầu óc minh mẫn nhất định là một kỳ tài trong võ lâm. Hai kẻ kia đã bi bạn trừng phạt nặng nề rồi, còn điểm nào đáng tha thì tha cho họ. Lão phu lấy tuổi tác của mình mà cầu xin bạn như thế mong bạn hãy vì nể mặt lão phu mà hãy tha cho họ !

Sở Vân cố nén phần nộ trong lòng mình, ngẩng mặt nhìn trời, lạnh lùng nói:

- Tiền bối, đúng vậy. Đại trượng phu không nên ghi mãi những điều ác cũ, nhưng không thể không nghe tiếng kêu oan của cha mình ở nơi chín suối, người anh hùng chân chính khí độ phải khoan hoà, nhưng không thể bó tay nhìn vợ mình phá cả gia tộc, lại cùng với kẻ dâm phu giết cha chồng, tung hoành nhõn nhơ. Cũng vì người ta không để cho tại hạ một con đường để sống. Do đó tại hạ cũng không thể để cho người ta có đất sống. Đương nhiên tiền bối nhìn xa thấy rộng, nghe nhiều biến lớn nhưng điều chủ yếu là tiền bối vẫn là người ngoài cuộc, làm sao hiểu được nỗi đau đã nhức nhối trong xương tủy người ta. Bởi vì người bị kẻ thù giết hại là cha tại hạ chứ đâu phải thân sinh tiền bối, còn người bị kẻ thù cướp vợ vẫn là tại hạ kia mà, kẻ bị vây giết cũng là tại hạ mà không phải là tiền bối. Nói tóm lại, nếu tiền bối ở vào địa vị của tại hạ, e rằng khí độ của tiền bối chưa chắc đã khoan dung.

Lão nhân áo tím đỏ ấy hơi biến sắc mặt, giọng nói đã có vẻ lạnh

lòng:

- Anh bạn trẻ, lão phu đã từ lâu tâm niệm phó mặc việc đời, tu tâm dưỡng tính, anh bạn đừng nên để lão phu bị kích động trở lại những thói quen ngày xưa.

- Tiền bối, bất kể thế nào cũng xin tiền bối giữ mối giao tình mà rời khỏi nơi đây!

- Nếu vậy, người không coi mặt ta ra gì sao ?

- Chúng ta xa lạ gặp nhau, chẳng phải bạn cũng chẳng phải thù, việc gì lại nói đến chuyện nề mặt nhau cơ chứ ?

Lão nhân nọ cất tiếng cười kinh thiên động địa, đá vỡ núi nhào, đầy vẻ uy hiếp... Nhưng Sở Vân chờ ông ta dứt tiếng cười rồi hỏi:

- Lão bằng hữu, xin cho biết quý danh của cao đài?

- Tiểu bối, nghe đây, Thiên La Kim Hoàn Giang Nhất Phi chính là ta !

Sở Vân hơi chột dạ, thâm nghĩ:

Thật không ngờ vị này vẫn còn tại thế, vậy mà nghe đâu ông ta đã chết trong núi sâu hơn rười năm trước, nào ngờ lại có mặt tại đây lúc này, nghe nói ông ta là kẻ bá chủ, mạnh nhất trong những kẻ mạnh nhất, từ lúc ông ta đạp bước giang hồ đến nay chỉ có một lần hòa với người khác mà thôi, còn chưa bao giờ thất bại, đúng như vậy thì quả là ghê gớm đây...

Bồng Giang Nhất Phi cất tiếng hỏi:

- Anh bạn trẻ, người vẫn là kẻ rượu mời không uống, uống rượu phạt à ?

Sở Vân vẫn cười nói:

- Các hạ chính là Thiên La Kim Hoàn Giang lão tiền bối à ?

- Ta đã tám mươi tuổi rồi, tám mươi năm qua chưa từng nghe kẻ nào dám mạo nhận tên.

Sở Vân muốn kiểm tra một việc, vội nói:

- Xin được hỏi tiền bối, vì lý do gì mà tiền bối phải cứu bằng được đôi gian phu dâm phụ này ?

Mặt Giang Nhất Phi trở lại ôn hoà, cười nói:

- Chẳng qua là làm cái việc thiện, ha ha... người ta hay nói: "Cứu một mạng người, còn hơn là làm nên bảy cấp phù đồ". Có phải vậy không ?

Sở Vân tra gươm vào vỏ rồi nhảy xuống ngựa, nói giọng kỳ quái:

- Cứu được họ, tiền bối được họ nhớ ơn ca ngợi suốt đời, và chê trách tại hạ mãi kiếp. Tiền bối tự hào làm được việc thiện và đã thương hại tha cho cái tên ác thú Sở Vân được toàn mạng. Khi ấy thì cha tại hạ chết không nhắm mắt, vợ tại hạ bị người ta cướp không, tại hạ đau thương và cừ hận mãi mãi không bao giờ rửa sạch, tất nhiên tiêu tán hết. Ha ha... Tiền bối đạt được thắng lợi rực rỡ, còn tại hạ suốt đời mang danh thằng ngu, thằng khùng... Tiền bối, có đúng vậy không ?

Giang Nhất Phi tức đến tím mặt, bước tới một bước gầm lên:

- Sở Vân, ngươi nhất định buộc ta phải động thủ à ?

- Không dám, tại hạ chỉ muốn xem ý niệm của tiền bối về chữ "sân"(giận) đạt đến chừng nào hỏa hầu thôi!

- Tiểu tử, ngươi dám kích nhục lão phu, lão phu dạy ngươi hôm nay cũng là để cho ngươi mai sau biết làm thế nào cho xứng đáng với đời! Rõ chưa ?

[Vietkiem.com](http://Vietkiem.com)